

Conventies van Genève

Een jaar na de oprichting van de Rode Kruisbeweging werd van 8 tot 22 augustus 1964 een diplomatieke conferentie belegd. Hierop werden 25 Europese landen uitgenodigd, waarvan 12 zich lieten afvaardigen door gevolmachtigde vertegenwoordigers.

Tijdens de conferentie kwam men al gauw tot het besef dat er afspraken moesten gemaakt worden die het lot van de gewonden en zieken in oorlogstijd moest beschermen. Het leidde tot een eerste Verdrag van Genève. Het eerste verdrag zou later in de tijd nog gevolgd worden door nieuwe aanvullende verdragen.

Sinds 1948 worden de verdragen gemeenschappelijk aangeduid onder de "*Conventies van Genève*":

- verdrag van **22/08/1864**: verdrag tot de verbetering van het lot der gewonden en zieken bij de strijdkrachten ten velde,
- verdrag van **27/09/1899**: verdrag tot de verbetering van het lot der gewonden, zieken en schipbreukelingen van de strijdkrachten ter zee,
- verdrag van **27/09/1929**: verdrag tot de verbetering van de behandeling der krijgsgevangenen,
- verdrag van **12/08/1949**: verdrag tot bescherming van de burgers in oorlogstijd.

De verdragen zijn gebaseerd op de eerbied voor de mens en zijn persoonlijke waardigheden. Ze bepalen dat oorlogsslachtoffers (leden van de strijdkrachten die buiten gevecht gesteld zijn, als medeburgers die zich in de macht van de vijand bevinden, onder alle omstandigheden gerespecteerd en humanitair behandeld moeten worden.

Begin 2003 hebben 190 Nationale Staten de Verdragen van Genève bekrachtigd.

In 1977 worden twee aanvullende protocollen bij de Verdragen van Genève goedgekeurd die de bestaande regels ontwikkelen, verbeteren en uitbreiden tot niet internationale conflicten. Tijdens de Internationale Conferentie van Wenen in 1965 worden [de 7 Fundamentele Beginselen](#) van het Rode Kruis aangenomen.

Meer informatie vindt u op de [website van Rode Kruis-Vlaanderen](#).